

HEDER MORIS

Džesina želja

Preveo
Nikola Pajvančić

■ Laguna ■

Naslov originala

Heather Morris

THE WISH

Copyright © Kia Kaha Services Pty Limited 2025

Originally published in the English language in the UK
by Bonnier Zaffre, an imprint of Bonnier Books UK
Limited, London.

The moral rights of the Author have been asserted.
All rights reserved.

Translation copyright © 2026 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Toni i Ijanu, koji se bore i nikada ne odustaju,
i
svim socijalnim radnicima na svetu
– vi istinski pomažete ljudima.*

PRVO POGLAVLJE

„Zdravo, more, kako se danas osećaš? Pomalo nemirno? Ja isto.“

To pitanje je viknula u vetar i more joj odgovara tako što udara talasima po stenovitom grebenu, baš tamo gde petnaestogodišnja Džesi sedi i njiše nogama iznad vode. Kasno je leto, ali uprkos vrućini, na sebi ima majicu dugih rukava i preveliki šorc, koji je kaišem stegla oko uzanog struka. Jarkoružičasti šešir širokog oboda štiti joj lice i vrat od sunca. Veoma je vitka i visoka, sa krupnim smeđim očima na bledom licu. Talas je prska po kolenima i ona se osmehuje dok posmatra kako se voda povlači.

„Znaš zašto sam danas ovde, je l' da? Zašto moramo da porazgovaramo?“

Novi talas udara o stenu, i ovog puta je voda prska sve do struka.

„Hvala ti. Dakle, ovako: kad je mama juče otišla po Semija kod njegovog druga, ja sam pozvala Keli, svoju socijalnu radnicu. Ona je uz mene otkako je sve ovo počelo – mislim, znaš koliko je dugo ona u mom životu. Pre desetak dana smo

pričale i rekla sam joj šta želim, ako dođe vreme. Pa sam je juče zamolila da to i pokrene.“

Sledeći talas udara o stenu i čitavu je poliva. Džesi se smeje i briše lice. „Nemoj tako, znaš da je to moralo da se desi.“

Sledeći talas stiže do podnožja stene, deli se nadvoje, i širi se oko devojčice, kao da pokušava da je zagrli.

„Hvala. Ali sve će biti u redu i, što je još važnije, mama, tata i Semi će biti u redu. Sad je vreme da se postaram da mi se želja ostvari.“

„Džesi! Hajde, dušo, vreme je da krenemo.“

Džesi se ne okreće iako je čula svoje ime. Zna da je detinjasto pričati s talasima, ali oduvek je osećala povezanost s morem, naročito kad sedi baš na ovom mestu i posmatra svoj najomiljeniji prizor na svetu. Novi talas je udara u lice i potpuno je kvasi. Ona cedi šorc i primećuje koliko joj je širok oko nogu. Noge su joj se pre nekoliko godina toliko izdužile da je morala da odustane od treniranja gimnastike, a stopala su joj postala kao dva leva kad je prešla na balet. Mrda prstima i osmehuje se. „Ali uvek ste bile brze, je l' da?“, smeje se. Prešla je na atletiku, kad se jednom pomirila s činjenicom da nikad neće postati primabalerina. Da je sve bilo drugačije, već ove godine bi se takmičila u juniorskoj kategoriji, a posle, ko zna šta bi sve mogla da postigne?

Nalet vetra diže njen sada već mokar šešir, ali ga ona hvata pre nego što odleti. Prelazi rukom preko temena, uživajući u osećaju paperjaste, novoizrasle kose. Oduševila se kad je shvatila da joj raste u istoj boji kakva je bila ranije – nežna svetloplava, na kojoj su joj drugarice uvek zavidele. Kad je ušla u pubertet, kosa joj je postala neugledno smeđa, i ona i mama su očekivale da će takva ponovo izrasti.

„Džesi, molim te, moramo da krenemo.“

Džesi uzdiše i osmeh joj se gasi. Njena majka Mendi stoji dole i zove je da siđe. Džesi gleda mamu i srce joj se steže. Otkako zna za sebe, svi su govorili da su njih dve očigledno majka i ćerka. Njoj je to uvek bilo smešno. Za Džesi je njena majka najlepša žena na svetu, a u sebi ne vidi tu lepotu. Nekoliko metara od mame, njen osmogodišnji brat Sem igra se u pesku. I on ima istu plavu kosu, koja je posvetlela od sunca. I on, čini se, ignoriše mamu, puni kofu peskom pa ga nasumično istresa, ne zanima ga da pravi složene zamkove kakve su pravili nekada. Džesi je oduvek bila bliska sa Semom – oličenje starije sestre zaštitnice – i teško joj pada što njeno stanje utiče na njegovo detinjstvo, što zbog toga ne može da dobije kucu koju toliko želi, što ne mogu na izlete i letovanja kao nekada. Silazi niz stene do majke i grli je.

„Hajde, Seme!“ , doziva Mendi sina.

Sem se pravi da je ne čuje i nastavlja da pravi gomile peska.

„Seme!“ , viče Mendi glasnije.

„Ja ću ga povesti, mama. Idi ti, mi ćemo te stići“ , kaže Džesi.

Mendi gleda ćerku i odmahuje glavom. „Zнала sam da ćeš se pokvasiti; idi da se presvučeš, stvari su ti kod zadnjih vrata.“

Džesi klekne na pesak pored brata. Pažljivo mu diže bradu. On se isprva opire, ali onda popušta. Gleda ga u oči i vidi koliko brine. Zna da želi da odloži neizbežno, da želi da ostane ovde, na plaži koju toliko voli, u nadi da će, ako se pretvaraju da se ništa ne dešava, možda sve nestati. Zna kako se oseća jer se i sama nekada tako osećala.

„Moramo da idemo, Seme“ , šapuće mu.

„Nisam još spreman“ , promrmlja Sem.

„Znam. Nisam ni ja. Ali ipak moramo.“

Džesi ga vuče za ruku i on nerado dopušta da ga ona odvede i da napusti svoje utočište: plažu, talase, školjke,

naplavljene grane koje voli da skuplja, miris mora. Sa tog mesta spokoja. „Zašto ne mogu ovde da živim?“, priseća se kako je jednom pitao mamu tek pošto se Džesi razbolela.

Kreću ka kapiji koja odvaja njihovu kuću od plaže. Pošto su ušli, Mendi im daje peškire. Peru stopala na slavini, brišu ih i obuvaju sandale koje im mama pruža. Polako se penju stazom do terase s ležaljkom. To je Džesino omiljeno mesto za čitanje, dremanje ili posmatranje talasa. I to će sada ostaviti. Sledi majku u njihovu skromnu kuću. Nema prijatnog mirisa ručka ili kolača koji se hlade na klupi i koje Sem voli da krađe. Sto je prazan, tanjiri nisu postavljeni. Džesi zna da će Mendi i Sem, kad se posle budu vratili, podgrejati nešto iz zamrzivača, ili će možda samo pojesti sendvič ako već bude vreme da Sem ide u krevet.

„Presvuci se, dušo, sve ostalo je već u kolima. Čekaćemo te tamo“, kaže im mama dok Sem ide za njom ka automobilu na prilazu.

Za samo nekoliko minuta, Džesi im se pridružuje napulju. Pre nego što će ući u kola, još jednom gleda kuću. Pogled joj se zadržava na prozoru njene sobe, u kojoj je provela više vremena nego što bi devojčica njenih godina trebalo.

„Vratiću se“, šapuće. Nije sigurna da li to obećava sebi ili kući.

Hvatač snova na prozoru uzvraća joj njihanjem. Verovatno je ostavila uključen ventilator. Pomišlja da to kaže mami pa da se vrati unutra da ga isključi, ali zna da će Mendi ionako ići u njenu sobu pošto Sem zaspi. Sedeće na njenom krevetu, grliće neku plišanu igračku i plakati. Zbog te pomisli, da nikako ne može da olakša mami, Džesi se pogureno oslanja na kola. Vrelina iz lima probija joj odeću i ona se naglo odmiče. Oborene glave, seda na mesto suvozača.

Sem je na zadnjem sedištu ljutito prekrstio ruke i gleda kroz prozor dok Mendi vozi iz njihove mirne ulice na glavni put koji prati obalu – s jedne strane su kuće i zgrade, s druge pokošena livada koja vodi ka pesku. Napolju, na toplom, zlatnom svetlu ranog predvečerja, ljudi žive svoje obične živote. Parovi šetaju držeći se za ruke, roditelji jure malu decu do plicaka, psi trče za štapovima ili lopticama koje im bacaju.

Nešto privlači Džesinu pažnju i ona zadiže šešir da bolje vidi. Taj pokret joj budi jednu uspomenu. Tata joj je kupio taj šešir pre šest meseci, kad je svoj omiljeni zaboravila u hotelskoj sobi na poslednjem letovanju, iako su je opominjali da ga uzme. U izlogu je videla savršenu zamenu i odvušla je svog visokog, sredovečnog tatu unutra, gde je upadljivo štrčao među odećom pastelnih i neonskih boja. „Šta kaže-te?“, upitao je prodavačicu kada je stavio šešir sebi na glavu i zauzeo smešnu pozu, pre nego što ga je stavio Džesi na glavu i namignuo. Seća se osmeha na njegovom licu; znala je da joj je oprostio. Kao i uvek.

Moje poslednje letovanje, pomišlja. Je li to zaista bilo moje poslednje letovanje? A onda se seća šta ju je uopšte nateralo da zadigne šešir: balon jarkih boja lebdi nisko iznad mora. Toliko je blizu da Džesi vidi ljude u korpi. Smeju se i grle. Maše im; oni joj ne uzvraćaju – ne vide je.

„Ja se nikad ne bih usudila da letim balonom“, kaže Mendi, skrećući pogled s puta da vidi šta to ćerka gleda.

„A ja bih baš volela. Da letim kao ptica, mora da je divno. A ti, Seme?“, pita Džesi.

Sa zadnjeg sedišta nema ni glasa. Džesi i njena majka razmenjuju pogled i tuga im se vraća na lice.

„Stigli smo“, šapuće Mendi.

Pošto je našla mesto za parking, Mendi vadi kofer iz prtljažnika dok Džesi otvara zadnja vrata i pruža ruku Semu.

On se pravi da je ne vidi. Pažljivo mu otkopčava pojas i polako ga izvodi iz kola. Držeći se za ruke, ulaze za Mendi u zgradu. Idu liftom, i drago im je što saputnici izlaze na drugim spratovima. Pošto su se vrata otvorila i pošto su izašli, sve troje zastaju ispred natpisa:

Dečje onkološko odeljenje, istočno krilo, 6. sprat.

DRUGO POGLAVLJE

Vrata se automatski otvaraju i oni ulaze u mesto koje je postalo Džesin drugi dom.

„Diši duboko“, kaže Mendi i steže Džesi ruku.

Džesi zauzvrat steže Semu ruku, mada joj on ne uzvraća. Samo durljivo gleda u zemlju.

Čim su zakoračili u hodnik, dočekuju ih srdačni pozdravi osoblja, drugih pacijenata i članova njihovih porodica, zbog čega se Mendi i Džesi iskreno osmehuju. Niko ovde nije došao svojom voljom, ali se svi trude da budu što hrabriji. Zidovi su u svetlim, vedrim bojama, a veliki prozori propuštaju mnogo svetlosti. Idu hodnikom, kraj murala s prizorima iz podvodnog sveta, sa koga ih vesele ribice, ajkule, hobotnice i delfini pozdravljaju mahanjem. Mendi i Sem zastaju kod pulta, da prijave Džesin dolazak u bolnicu, dok ona nastavlja ka svojoj uobičajenoj sobi. Na pragu kratko zastaje i posmatra devojkju svojih godina kako sedi prekrštenih nogu na bolničkom krevetu, udubljena u igricu na sviču*.

Engl.: *Switch* – prenosna konzola za video-igre. (Prim. prev.)

„Dugo ti je trebalo“, kaže Džesi i osmehuje se pošto je devojkica digla pogled.

„Džesi!“ Konzola leti na krevet u istom trenutku kad Džesi skače na njega. Dve devojkice se grle i smeju. Ejmi je četiri meseca starija, ali Džesi je za glavu viša. Ejmino škotsko poreklo jasno se vidi u njenom bledom, pegavom tenu i prodornim zelenim očima koje se savršeno slažu uz kratku jarkoriđu kosu. Ejmi skida Džesin šešir i otkriva njene čuperke, još prekratke da se oblikuju. Devojkice veselo trljaju glavu o glavu.

Dva kreveta su blizu, a kraj svakog je noćni stočić u kome se nalazi ono malo stvari koje su ponele sa sobom, bokal s vodom i čaša. Dve stolice pored svakog kreveta jedini su preostali nameštaj. Na zidovima kraj kreveta su veliki paneli od plute. Fotografije, poster, pisma, suvo cveće, razdeljeni kreativno urađenim ukrasnim trakama, unose divno šarenilo u tu inače sumornu sobu.

„O, Džesi, zašto si opet došla?“, pita je Ejmi nežno. „Ti si poslednja osoba s kojom sam htela da delim sobu – razumeš šta hoću da kažem.“

„Nedostajala si mi. Htela sam da budem s tobom, pa ako jedino ovde možemo da se družimo, neka tako i bude. U redu?“

„Mnogo lažeš, ali si i ti si meni nedostajala. Mislim, Rajan i Luk su okej, ali umeju strašno da mi idu na živce.“

„Mama mi je rekla da su se i oni vratili. E pa onda, hajde da to iskoristimo – naš tim snova je ponovo na okupu!“

Devojkice se smeju i opet se grle.

„Znaju li oni da sam se vratila?“, pita Džesi.

„Da, malopre su dolazili da me gnjave i videli su slike. Tvoj tata je ranije bio ovde.“

Džesi gleda krevet koji je čeka. Na zidu naspram njega nalaze se porodične fotografije, poster Tejlora Swift i njenog drugog omiljenog pevača, Harija Stajlsa. Tata je došao ranije i sve joj je ponovo okačio. Osmehuje se. Ejmi i ona se često šale zbog toga što su njene najdraže stvari i uspomene spakovane u jedan mali kofer, spreman da ga iz kuće odnesu u bolničku sobu – i što je to već neko vreme sasvim normalno. „Zar nema svaki tinejdžer tako spakovan kofer, zar ne čekaju svi dan kada će se vratiti na dečje odeljenje?“

„Vidim da i dalje misliš da je Hari zgodan“, šali se Ejmi.

„Mislim, vidi ga samo, a ima i najbolji glas.“

„Pa, za jednog tipa, valjda i ima. Jesi čula da će možda Čapel Roan opet na turneju?“

„Stvarno? To bi bilo fenomenalno!“

Ejmi vidi Mendi i Sema kako oprezno ulaze u sobu.

„Dobar dan, gospođo Morgan“, pozdravlja ih. „Ćao, Semi, šta ima?“

„Zdravo, Ejmi, kako si ti?“, pita Mendi.

„Odlično!“, odgovara Ejmi, pa s grižom savesti gleda Džesi. „Mislim... pa dobro, znate već, okej sam.“

Sem ne reaguje na Ejmin pozdrav već i dalje zuri u pod. Džesi pogleda čas majku, čas brata, pa uzima konzolu koju je Ejmi bacila na krevet.

„Šta igraš?“

Pre nego što Ejmi stigne da odgovori, Džesi uključuje konzolu.

„Ma to je igra za decu, ima da te razvalim.“

„Džesi. Lepo pričaj“, kaže Mendi po navici.

„Dobro, mama.“

„Hajde da te vidim!“, viče Ejmi i izbija konzolu Džesi iz ruke, pa prekida igru koju je pokrenula. „Sad sam ja na redu.“

Mendi spušta kofer na Džesin krevet i počinje da slaže stvari u fioke i stavlja najnoviju porodičnu fotografiju na stočić kraj kreveta. Sem je legao na Džesin krevet.

„Kad dolazi tata?“, pita mrzovoljno.

„Uskoro, morao je da ide na posao“, kaže Mendi i razbarušuje mu kosu.

„On uvek mora da ide na posao“, besno uzvraća Sem. Sklupčava se na krevetu i posmatra devojke kako igraju, i postepeno se smiruje dok ih gleda kako se smeju i zadirkuju.

TREĆE POGLAVLJE

„Ostvari želju.“ Neko treska rukom Aleksa Danijelsa po ramenu s lažnom srdačnošću.

Aleks sedi pogrbljen za radnim stolom, okružen kompjuterskim ekranima. Na svakom su prikazani delovi koda, animirane sekvence koje prate vremenske linije što se protežu u dnu. Sa strane se nalaze prozori sa dokumentacijom i sistemskim beleškama, sve što on mora da pregleda, doda ili izbriše. Za neupućene bi to na čemu Aleks radi delovalo potpuno neshvatljivo. U ovoj prostoriji bez prozora, on svakog dana sedi u društvu nekoliko kolega, a svi su posvećeni istom cilju: prenošenju virtuelnog sveta na ekrane, kacige i u domove ljudi širom sveta.

Aleks se ne obazire na reči svog šefa i sklanja njegovu ruku s ramena, pa nastavlja da gleda u ekran. Uskoro će napuniti tridesetu, ali izgleda znatno mlađe. Nije mu jasno od koga je nasledio svoju visinu – metar i devedeset – ali zna da nije od majke: na ono malo njihovih zajedničkih fotografija, ona deluje sitno, krhko. Sudeći po slikama, od nje je nasledio maslinastu put i neukrotivu tamnu kosu, koja

na kraju dana provedenog za kompjuterom obično štrči na sve strane – baš kao sada. Maglovita sećanja na to kako ga je majka zvala „Aleksandar Veliki“ govore mu o neakvoj vezi s Grčkom. Osim toga, o svom poreklu ne zna ništa – baš kao ni o ocu koga nikada nije upoznao.

„Ostvari želju, Alekse, jesi li me čuo?“

„Moja želja je da se vratiš u svoju kancelariju i pustiš me da radim ono za šta sam plaćen. Hoće li mi se ona ostvariti?“

Ijan Vilijams, zet vlasnika *Trioptiks studija*, klasičan slučaj nepotizma, okreće Aleksovu stolicu pa mu se unosi u lice.

„Mislim na organizaciju, genije. *Ostvari želju*, znaš? Oni pomažu bolesnoj deci da odu u Diznilend, da upoznaju omiljenog fudbalera, nešto da im bar malo ulepša život. O tome ti pričam.“

„Lepo. Ali ne znam šta zapravo želiš, a moram da nastavim s poslom.“ Aleks odlučno okreće stolicu nazad. Klikće mišem i povezuje animiranu sekvencu sa aktivnim likom koji igra istu igru i posmatra kako se vremenska linija širi na jednom ekranu, a skraćuje na drugom.

Jan značajno zvizne pošto je osmotrio Alekov radni prostor, razmeće se pred ostalima, a oni svi pomno slušaju dok se pretvaraju da rade.

„Iskreno, Alekse, uopšte me čudi što ti nisi čuo za jednu tako plemenitu organizaciju. Vidi kakav si, potpuno si obuzet sobom. Nema nijedne fotografije, ničega ličnog... Pravi samotnjak, je li? Ili možda kriješ neku mračnu tajnu...“

Aleks gubi koncentraciju pa se osvrće ka radnim stolovima svojih kolega. Sa fotografija poznaje sve njihove partnere i decu, zna kako da reaguje kada mu neko ponosno pokaže crtež svog četvorogodišnjaka iz vrtića: „Svaka čast, pravi mali Pikaso, Stive, moraš da ga upišeš u školu crtanja.“ Dao je lepu sumu kada su pre nekoliko meseci skupljali pare za

Sarin svadbeni poklon. U Aleksovom životu nema takvih događaja. Ne veruje da bi neko kupio poklon njegovom psu – a on mu je jedini prijatelj.

Ijan to zna – i namerno ga podbada, pred čitavim timom. Aleks steže pesnice i vilicu. Neće mu međutim pružiti zadovoljstvo da vidi koliko ga je pogodio. Duboko udiše, smiruje se, pa privlači stolicu bliže stolu da se udalji od napornog šefa. Mogao bi da ustane i pogleda ga pravo u oči – zapravo, gledao bi odozgo u Ijanovo ćelavo teme. Danas je ipak dobro raspoložen, pa mu je dovoljno da samo ispruži svoje duge noge, zbog čega Ijan mora da se malo povuče i zatetura. On možda jeste šef, ali svi znaju da je to samo zato što se oženio Frenkovom ćerkom.

„Ijane, šta hoćeš? Usred sam montaže animacija i unapred snimljenih scena za finalnu verziju igre *Raže vladaju okeanom*.“

„Imam za tebe jedan važan zadatak. Malo entuzijazma i zahvalnosti ne bi škodilo.“

„Rekao sam ti da sam zauzet.“

„To nije ispravan stav, Alekse. Šta god ti ja kažem da uradiš, očekujem da odgovoriš: 'Hvala ti, Ijane, kako mogu da pomognem? Slušam.'“

„Dobro. Hvala ti, Ijane, kako mogu da pomognem? Slušam.“

Ijan očigledno ignoriše sarkazam. „Treba da sutra u tri odeš u Dečju bolnicu. Tamo ćeš se sresti s jednom socijalnom radnicom, zove se... hmm... kako ono beše...“

„Nemam pojma, kako bih ja to mogao da znam?“

„Keli, tako je. S nekom Keli, ne mogu da se setim prezimena. Nema veze, sigurno je jedina socijalna radnica koja se tako zove. U svakom slučaju, ona tamo ima jedno dete,

devojčicu, koja želi da za svoju porodicu snimi sopstveni video-materijal. Navodno je teško bolesna.“

„Stani malo, o čemu ti to pričaš?“

„Moraš da me pažljivo slušaš, dosta je bilo zezanja. Frenk, čovek koji ti daje platu...“

„Kao i tebi“, ubacuje Aleks.

Na te Aleksove reči Ijan na trenutak zastaje. Mrzi kad ga podsećaju da je vlasnikov zet i Aleks to zna.

„Frenka je pozvao jedan njegov drug, koji poznaje direktora lokalne fondacije *Ostvari želju*, da nas zamoli da pomognemo toj devojčici i napravimo jedan poseban video. Frenk je, naravno, odmah uočio priliku za dobar publicitet – umesto da večito slušamo kako trujemo decu igricama. Frenk mi je rekao da to moram da sredim, i posao poverim svom najboljem čoveku. A Frenk – da ne govorim o mojoj divnoj supruzi Šeril – neće biti srećan ako ga izneverimo.“

„Aha. Dakle, logično, obraćaš se svom najboljem dizajneru. Onom koji ima najviše posla. Što ne pitaš Stiva, on ima decu, bolje će se snaći?“

S druge strane pregrade, Stiv se nagonski pogrbio, kao da bi najradije postao nevidljiv. Aleks to primećuje i uzdiše. Vredelo je pokušati.

„Nažalost, ti i ja, kao i svi ostali ovde, znamo da se ti najbolje razumeš u 3D CGI*. Frenk hoće da to bude vrhunski i rekao je da to moraš ti da uradiš. Upozorio sam ga da ćeš da gnjaviš, ali ga to ne zanima. Stvar je rešena. Sutra u tri. Dečja bolnica. Socijalna radnica. Rekao sam ti kako se zove.“

„A ako ne odem?“

„Kad bi se ponekad udostojio da proviriš iz svog milenijalskog mehura, primetio bi kakva je kriza. Ako zeznemo

* Trodimenzionalne kompjuterski generisane slike. (Prim. prev.)

ovu priliku za besplatnu reklamu, sve tvoje kolege mogu ostati bez posla. A ti bi verovatno leteo prvi.“

Aleks i Ijan se nekoliko trenutaka gledaju u oči. Aleks prvi skreće pogled i gleda po prostoriji. Njegove kolege redom klimaju glavom, pa skreću pogled. *Hajde, druže*, misle svi. *Uradi to za kolektiv*. Svi znaju da *Trioptiksu* i te kako treba dobar publicitet.

„Sutra u tri“, ponavlja Ijan. „Nemoj da kasniš“, dodaje i odlazi.

Stiv polako ustaje i prilazi Alekovom stolu. On ima dvoje male dece, i Aleks je siguran da ga pomisao na teško bolesnu devojčicu užasava.

„Žao mi je, druže, znaš kakav je kad mu tast nešto naredi.“

„Da, toliko mu se uvlači da mu samo noge vire.“

„Moram da ti kažem, zadatak je baš zeznut...“ Stiv odmahuje glavom. „Kada si otac, roditelj, nadaš se da tako nešto nikada nećeš doživeti. Možda će tebi biti lakše, razumeš...“

Aleks uzdiše. Zna da Stiv ne misli ništa loše, ali teško mu je da ne reaguje na ono neizgovoreno, da on, eto, nema porodicu do koje mu je stalo.

„Svi ćemo ti pomoći ako nešto zatreba“, kaže Stiv, pa se obraća ostalima: „Je li tako, ljudi? Slažete se? Hoćemo da pomognemo Aleksu?“

Čuje se tih žagor slaganja, ali ne odvajaju pogled od ekrana, što i ne uliva baš mnogo nade.

Jedno po jedno, Aleksove kolege gasе računare, pa polako, pojedinačno ili u manjim grupama, kreću kući, smeju se i časkaju, pozdravljaju Aleksa i govore mu – kao i svake večeri – da ne ostane predugo. Poslednji gasi glavno svetlo na plafonu, tako da u prostoriji bez prozora sada vlada

polumrak u kome jedino svetlost sa brojnih ekrana obasjava Aleksovo lice.

Konačno, Aleks ustaje, proteže se i gleda oko sebe i shvata da je ponovo ostao poslednji. Čitavog dana nije mogao da se usredsredi, pažnja mu je potpuno popustila posle razgovora sa Ijanom.

„Nema smisla više da ostajem“, kaže samom sebi.

Gasi svoje mašine, uzima kacigu za motor i kožnu jaknu s naslona stolice pa je oblači dok prebacuje kacigu iz jedne ruke u drugu. Loše je raspoložen; pritiska ga bes zbog zadatka van kancelarije, a posebno mu ide na živce što mu je Ijan to saopštio pred svima, tako da nije mogao da odbije. On nikad nije voleo da se druži s ljudima, i sviđa mu se da radi tako, zatučen u ćošak velike prostorije, gde može da ignoriše druge i gde oni, uglavnom, ignorišu njega.

Pošto je izašao iz podzemne garaže, čudi ga jako sunce napolju. Navikao je da se kući vraća mnogo kasnije, po mraku. Zbog saobraćajnog špica vožnja traje duže nego obično, što mu dodatno kvari raspoloženje. Još jedan razlog što inače ostaje duže na poslu.

Kada je skrenuo u svoju slepu ulicu u predgrađu, sa biciklima i skejtovima komšijske dece u dvorištima i naherenim koševima iznad garaža, usporava, jer nikad ne zna kad će neko dete izleteti na ulicu. Stiže do svoje uredne kuće – savršeno podšišana trava od trotoara do zida, bez cveća i žbunja koje bi morao da održava, sa prilazom do garaže u kojoj ga čeka stari automobil. Daljinskim otvara vrata i ulazi bez zastavljanja. Dom je jedini luksuz u njegovom životu – sem motora. Za *taj* dukati panigale štedeo je godinu dana, i sada je njegova najveća radost i dika.

U *Trioptiksu* je odlično plaćen, ali to u njemu budi više strepnje nego zadovoljstva. Prvi put u životu ima pravi dom,

zaista svoje mesto, bezbedno, iz koga niko ne može da ga izbaci preko noći. Sve u kući je onako kako on voli: minimalistički, čisto i samo njegovo. Pošto je odrastao u nizu hraniteljskih porodica, stekao je naviku da radi i štedi, da bi obezbedio sebi sigurnost sopstvenog doma. Ijanova pretnja da bi mogao ostati bez posla – i time bez sigurnosti – pogodila ga je na način koji ne želi ni da prizna. Aleksovo detinjstvo uopšte nije bilo ružičasto. Bio je zdrav, ali usamljen, i jedinu utehu i društvo nalazio je u onlajn igrama. Njemu staratelji nisu dosađivali s pričama: „Previše vremena provodiš za ekranom“ i „Pokvarićeš vid“, kao što su roditelji govorili drugoj deci. Voleo bi da je neko brinuo o njemu onako kako sad svi brinu o toj bolesnoj devojčici. Zna da ona nije kriva. Ipak, teško mu je da ne oseća zavist prema ljudima koji imaju porodicu, da im pruža podršku. Ostavlja kacigu na sedištu motora, pa kroz garažu ulazi u kuću. Pre nego što je stigao da ga dozove, dočekuje ga veliki zlatni retriver koji mu skače u zagrljaj.

„Hej, Makse, kako je tebi prošao dan, druže? Isto kao uvek, je li? I meni. Pa, ne baš skroz – ispričaću ti kasnije.“

Aleks se prvi put tog dana osmehuje. Maks ublažava njegovu tugu i bes. Obavljaju uobičajeni ritual maženja, a zatim Maks donosi svoju omiljenu igračku da mu je Aleks baci niz kratki hodnik. Posle igre, Aleks se presvlači u šorc, majicu i patike.

„Još je rano za večeru. Šta kažeš da se malo prošetamo?“ Na te reči Maks uzbuđeno skače i Aleks mu stavlja povodac za ogrlicu.

Pošto su izašli iz kuće, žustro hodaju do parka na kraju ulice. Tamo Aleks pušta Maksa s povoca da se izjuri. Posmatra ga oslonjen na veliki hrast, a misli mu se vraćaju na razgovor s Ijanom. Jednim delom je oduvek želeo da radi

samostalno, da pokrene svoj posao, da radi kako on želi, a ne po pravilima *Trioptiksa*. Ali strah od gubitka stabilnosti ne dozvoljava mu da pokuša. Možda jednog dana.

Na povratku kući Aleks ubrzava korak; treba mu njegov bezbedni kutak, njegova zona komfora. Ulazi u kuhinju, izuva se, sipa granule u Maksovu činiju i nosi je u hodnik. Od pomisli na sutrašnji odlazak u bolnicu gubi apetit.

„Hajde, druže, možeš da jedeš u mojoj sobi.“

Otvara vrata radne sobe, uključuje malu lampu i spušta Maksovu činiju pored njegovog ležaja. Na prigušenom svetlu, Aleks seda za veliki sto i uključuje glavni ekran. Jedan po jedan, ekrani oko njega se bude i stvaraju kaleidoskop boja. Kôd klizi preko monitora, zajedno s nizom animiranih likova stvorenih uz pomoć veštačke inteligencije koji brišu granice između stvarnog i izmišljenog. On sanja da svakom čoveku omogući da snimi film o sopstvenom životu u kvalitetu koji do sada nije bio dostupan. Kombinacija kućnih snimaka i onoga za šta je on stručan – 3D CGI. To bi bio način da svaka porodica ostavi snimljeno svedočanstvo o sebi i svom životu. Porodica. Jedino što on nema. Jedino što želi da svako dete poznaje dok odrasta. Slabašno se osmehuje dok čita mali natpis utisnut preko svake slike: *Dizajnirao Aleks Danijels, prijavljen patent.*

Pošto je smazao večeru, Maks ignoriše udobni krevetić, uzima omiljenu igračku, sklopčava se pored Aleksovih nogu, stavlja bradu na igračku i tone u san.

ČETVRTO POGLAVLJE

Reflektori na parkingu zaklanjaju zalazak sunca. Ima više mesta za parkiranje nego ranije tokom dana.

U jednom automobilu, Din Morgan sedi pogrbljenih ramena i gleda kroz vetrobran ka ulazu u bolnicu. Din je visok i snažan čovek, a lice mu je izbrazdano brigom koja brzo prelazi u bes i zbog toga izgleda starije nego što jeste. Ima četrdeset godina, preplanuo ten, svetlosmeđu kosu i oči, što je sigurno doprinelo njegovom vrtoglavom usponu u najuglednijoj advokatskoj firmi u gradu. Trenutno mu, međutim, ne ide dobro. Promenu u njegovom samopouzdanom, neposrednom ophođenju sa kolegama, klijentima i prijateljima svi uglavnom pripisuju bolesti njegove ćerke – ljudi imaju razumevanja – ali ipak moraju da se oslone na svog advokata, a Din sve češće ne ispunjava njihova očekivanja. Zna da bi trebalo više da se trudi, ali se oseća nemoćno pred besom i bolom koji ga gotovo neprestano preplavljaju.

Toliko je snažno stisnuo volan da su mu šake pobebele. Lice mu je ukočeno od gneva. Posmatra par s dvoje male dece kako izlazi iz zgrade – dečak i devojčica se smeju dok

drže roditelje za ruke. Din snažno udara po volanu i neartikulisano ječi. Polako uspostavlja vlast nad sobom, umiruje disanje i izlazi iz kola. Onda, opet besno, lupa vratima.

U bolnici, gleda niz liftova. Svaki će ga odvesti do njegove ćerke. Ipak, ne ide kod nje, već kreće hodnikom punim ljudi, prolazi pored kafeterije, gde pacijenti koji su dovoljno snažni da napuste sobu sede sa posetiocima. Malo dalje, vidi natpis koji pokazuje ka njegovom odredištu – mestu gde je već mnogo puta dolazio. Mestu koje bi radije izbegao. Služba socijalne zaštite. Jedna bolničarka ga pozdravlja i vodi do kancelarije. Kuca i otvara vrata, uvodi ga unutra i onda tiho zatvara vrata za njim.

Keli sedi za stolom i dočekuje ga s osmehom. „Dine, hvala što si došao. Žao mi je što sam tebe i Mendi zamolila da dođete posle radnog vremena, ali moramo o nečemu da porazgovaramo.“

Keli Vinsent će uskoro napuniti tridesetu. Ima krupne, prodrorne plave oči, što ljudi obično prvo primete na njoj. Kosa joj je velikom šnalom skupljena u neurednu punđu na potiljku – uvek se raspusti dok priča, jer Keli priča žustro i maše rukama da naglasi reči. Oblači se jednostavno, udobnost joj je na prvom mestu, a šminku jedva da koristi. Din poštuje Keli i divi se njenom poslu, i često joj je govorio da on to nikada ne bi mogao da radi. Ali isto tako bi bio najsrećniji da je više nikada ne vidi. U njegovim mislima neraskidivo je povezana sa dvema godinama njihovog ličnog pakla.

Din ovlaš ljubi Mendi u obraz i seda na stolicu pored nje. „Eto nas, Keli, o čemu je reč?“, pita nestrpljivo.

Keli se nakašlja pa ih oboje gleda bistrim plavim očima. Din se pribojava onoga što će čuti i pokušava da se pripremi što bolje može. Toliko je snažno stegao pesnicu da su mu se nokti zarili u dlan.

„Kad su vam stigli Džesini nalazi krvi, koji su pokazali da joj se leukemija vratila, Džesi me je pozvala...“

„Šta znači to da te je pozvala? Mendi, jesi li ti znala za to?“

„Nisam, Dine, Džesi mi nije rekla da je zvala Keli.“ Mendiin glas je miran i govori polako.

Taj umirujući ton dodatno ga razjaruje. Nelagodno se meškolji na stolici.

„Hajde da čujemo šta Keli ima da kaže“, tiho govori Mendi i hvata ga za ruku – tim gestom ga je oduvek smirivala. On joj to dozvoljava samo na tren, pa naglo povlači ruku.

„Dobro. Ali čisto da se zna, Keli, nisam nimalo srećan zbog ovoga. Šta to Džesi krije od nas?“

„Džesi me je zamolila da kontaktiram s fondacijom *Ostvari želju...*“

„Molim?“, viče Din i skače na noge.

„To je bila njena ideja, Dine. Molim te, sedi da popričamo. Reci nam, Keli, šta je poželela?“, pita Mendi, jedva čujnim glasom.

„Kakve sad veze ima šta je poželela!“, viče Din, stegnutih pesnica. „Još nismo stigli dotle!“

„Jesmo“, uzvraća Mendi šapatom. Ponovo pokušava da ga dotakne, ali on se izmiče. Ona potišteno spušta ruke u krilo i gleda u pod.

„Ne. Nismo. Ne smemo to da prihvatimo“, kaže tiho Din, gledajući kako niz obraze njegove žene klize suze. *Mi smo kao vatra i voda* – nekad su se tako šalili. Kad bi se uzrujao, on bi planuo i besneo, dok je ona bila tiša, zatvarala se u sebe i nečujno plakala. Međutim, otkako se Džesi razbolela, njihove različite reakcije na to dovele su do razdora, Dinov bes postao je toliko neobuzdan da mu je Mendi rekla da više ne može da živi s njim. On sada ponovo seda i uzdiše. Gleda Keli u oči i pita: „Možemo li sve ovo da zaboravimo?“

„Žao mi je, Dine, ali ja to ne mogu. Džesi me je zamolila. Moja dužnost je da pomognem da joj se želja ostvari. Kad je prošli put bila ovde, poverila mi se i rekla šta želi, pa sam imala vremena da pronađem pomoć koja joj je potrebna za to. Već tada sam kontaktirala s fondacijom *Ostvari želju*, a oni su stupili u vezu s jednom firmom koja može da je ostvari.“

Keli na licima Morganovih vidi šok, što je i očekivala. Često se sreće sa takvom reakcijom – roditelji još nisu stigli do tačke prihvatanja u kojoj se dete, njen pacijent, već nalazi. Ćuti i čeka da njene reči dopru do nekog od njih. Pretpostavlja da će to biti Din.

Din gleda jednu pa drugu ženu. Sav njegov bes, sva nemogućnost što nije uspeo da zaštiti svoju porodicu, pretvaraju se u gnev. Strelja Mendi pogledom. „Ti si uvek bila previše spremna da odustaneš. Nisi borac, Mendi, odavno si to prestala da budeš.“

Mendi ga gleda pravo u oči i sa mirnim samopouzdanjem koje joj isijava kroz suze, kaže: „Dve godine se već borim, ali... sada je gotovo. Gotovo je, Dine, gotovo. Znam da ti ne želiš da poveruješ u to. Ali sada možemo samo da saslušamo šta Džesi želi i da učinimo sve da joj tu želju ostvarimo. Ova runda terapije samo će odložiti neizbežno.“

Keli zna koliko je Mendi teško da izgovori te reči. I sama se bori da zadrži suze – ako roditelji mogu da izdrže, mora i ona.

„Ti samo hoćeš da se ovo što pre završi. Je li tako? Da možeš, kako ono beše, da kreneš dalje?“

Pošto ju je do srži povredio napad tog čoveka kog voli, oca njene dece, u Mendi ključa bes. Ustaje i nadvija se nad njim.

„Kako se samo usuđuješ?“, kaže polako.

„Mendi, Dine, molim vas“, kaže Keli, ustajući od stola. „Znam da vam je oboma teško, ali samo zamislite koliko je

teže Džesi. Pomoći ćete joj više nego što možete da zamislite ako budete tu za nju, ako je podržite, ako kroz ovo prođete kao porodica.“

„Mi već odavno nismo porodica“, praska Din, odlazi iz kancelarije, pa lupa vratima za sobom.

Dve žene sede u preneraženoj tišini. Keli je slične izlive već viđala – obično se to dešava ljudima koji su navikli da sve mogu da srede, da sve poprave. Din je baš takav čovek, a ona prepoznaje tu potrebu i u sebi. Upravo to ju je i privuklo socijalnom radu i zna kakvo je osećanje kada ništa što preduzmeš neće promeniti ishod. Ipak je iznenađena silinom Dinove srdžbe.

„Izvini, Keli“, konačno progovara Mendi. „Mnogo mi je žao. On je prosto užasno besan.“

„Boli ga, isto kao tebe. I ne zna kako da se nosi s tim bolom, sem da praska. Hoćeš da pođem za njim? Pretpostavljam da je otišao kod Džesi.“

„Ne, pusti ga. Sem je kod Džesi, a on neće praviti scenu pred decom. Prićaćemo kasnije, sigurna sam. Hvala ti, Keli. Znam da ti nije lako.“

„Tu sam za Džesi. I za tebe, Dina i Sema. Veruj mi.“

Mendi se slabašno osmehuje. „Ne znam kako bismo pregurali kroz ove dve godine bez tebe. Hajde sutra da pričamo?“

Čvrsto se grle, a onda Mendi izlazi iz kancelarije. Keli ostaje za stolom i pušta da joj se jedna suza skotrlja niz obraz, pa briše oči.

Po ko zna koji put se pita: *Zašto ja ovo radim? Zašto sebi stalno priređujem ovakve bolne situacije?* Odgovor stiže brzo, gotovo refleksno: *Zato što mogu da pomognem ljudima. Mogu da im olakšam. Sa svakim novim pacijentom postajem bolja osoba, bolja radnica, bez obzira koliko ta promena bila mala.* Osvrće se oko sebe i primećuje koliko je kancelarija

prazna i oskudno nameštena. Kad je došla u grad, živela je kod jedne starije gospođe, u zamenu za stan i pomoć oko nege. Preživljavala je šetajući i čuvajući pse drugih starih komšinica. Odeću je kupovala polovnu, zbog čega je stekla naviku da joj kvalitet uvek bude važniji od mode. Kad je shvatila da joj diploma iz teorije umetnosti neće pomoći da nađe posao, na trećoj godini je upisala socijalni rad i praksu obavila baš u ovoj bolnici, gde sada radi već tri godine. Njen život je običan i mali, ali je njen – i ona ga voli.

Duboko uzdiše i odlučuje da nastavi s poslom. Na zidovima nema porodičnih fotografija ni slika kućnih ljubimaca, na stolu nema razbacanih dečjih crteža. Ništa što govori o životu van bolnice. Kad se radni dan konačno završi, dugo pošto ostale kolege odu, odvešće se starim autom u svoj skromni stan, večerati gotovo jelo iz frižidera koji jedva hladi, i sesti na propali kauč koji joj je poklonila žena kod koje je stanovala tokom studija. Tačno zna koji kanal pušta crno-bele filmove u kojima nalazi jedinu utehu – više voli njihov tihi, spori ritam od grozničavosti savremenih filmova. Lakše joj je da se izgubi u srećnim krajevima starih filmova nego da razmišlja o proteklom danu. I tako će sedeti sama dok joj lice obasjava treperava svetlost ekrana.

PETO POGLAVLJE

Aleks na motoru ulazi u krug bolnice. Još je besan na Ijana i oseća se nespremno. Šta se, zapravo, od njega očekuje? Ijan mu nije dao nikakva uputstva, ni najmanji nagoveštaj šta zapravo treba da uradi. Parkira motor, stavlja kacigu pod mišku, prebacuje ranac preko ramena i ulazi u bolnički hol.

Dok ide ka liftovima, vadi iz džepa zgužvani papirić i gleda u reči koje je na brzinu zapisao.

Ulazi na prva vrata koja se otvore i jedva stiže da pritisne dugme za šesti sprat pre nego što ga odrasli i deca potiskuju u zadnji deo lifta. Mnogi od njih nose ogromne balone sa natpisom „Brz oporavak!“ i bukete cveća – neke profesionalno aranžirane a neke kućne. Lift ubrzo staje, svi izlaze, a drugi ulaze. On zaustavlja vrata pre nego što se zatvore i izlazi. Vrata se zatvaraju, saputnici nestaju i Aleks ostaje sam.

Pogledom pretražuje prostor i vidi veliki natpis koji visi sa plafona:

DEČJE ONKOLOŠKO ODELJENJE, ISTOČNO KRILO,
6. SPRAT. Strelica pokazuje ka dvostrukim vratima.

„Šta ja, dodavola, radim ovde?“, pita se Aleks, zagledan u vrata.

Pošto je načinio dva oprezna koraka, vrata se automatski otvaraju, kao da mu odgovaraju: *Ništa ne pitaj, samo uđi i obavi posao.*

Još dva koraka i Aleks ulazi u neobični svet Istočnog krila 6: odjednom mu sve izgleda kao digitalni svet iz igre. Gleda u šarene murale na zidovima, čuje smeh i prigušene glasove iz soba oko sebe. Dva dečaka, svaki s pokretnim stalkom za infuziju, smeju se i maćuju smotanim novinama. Osoblje, pacijenti i posetioци ih zaobilaze kao da ne primećuju haos koji prave. Aleks ih posmatra, zakorači napred, pa zakorači nazad. Na licu mu se vide i nelagoda i neka vrsta čuđenja.

Rečeno mu je da se javi na prijemni pult, pa kreće dalje hodnikom i konačno vidi dugački pult iza koga sede sestre u raznobojnim bolničkim uniformama. Jedan dečak juri devoјčicu iza pulta, pa ih oboje teraju. Aleks napokon ugleda natpis *Prijemni šalter*, delimično zaklonjen telima dveju žena koje su se unele u razgovor. Jedna na sebi ima uniformu, a druga je u civilu. Aleks im prilazi polako, ne želi da ih prekida, ali svejedno čuje šta pričaju.

„Keli, moraš da pružiš priliku tom čoveku koga pošalju. Ne smeš toliko zaštitnički da se ponašaš“, kaže medicinska sestra dobroćudno.

„Ali to je toliko bitno. Džesi je ta želja mnogo važna“, odgovara druga žena. Aleks primećuje kako joj plave oči iskre.

„Din je mnogo besan zbog svega, i zato mora da ispadne sjajno ako želimo da se predomisli. Samo hoću da budem sigurna da osoba koja ovo preuzme zna koliko je važno.“

„Svaka želja je važna, Keli, ti to dobro znaš, čak i ako dosad nismo imali nijednu za personalizovani video ili šta već to Džesi želi“, kaže starija žena pomalo prekorno.